

■ VENT BLAU ■

Empuriabravar-se, desempuriabravar

Perdoneu-me pel títol, però és que a Castelló s'han inventat un nou verb, *empuriabravar*. I ens conviden a conjuguar-lo començant pel mode imperatiu: "Apropa't -ens diuen-, ens veuràs millor. Empuriabrava't". Vet aquí un eslògan que parteix del reconeixement implícit d'una mala imatge; si més no, d'una imatge distorsionada, un encasellament. Recorda els espots forçats del govern d'Euskadi, animant a visitar el País basc deixant de banda els perjudicis.

Partint de la base que tot el mal que es podia fer ja està fet -és a dir, sense entrar a discutir el desastre ignominiós que aquesta urbanització va significar pels aiguamolls-, certament, avui l'Empuriabrava té moltes coses bones per oferir, fins i tot dins els paràmetres del turisme sostenible. Culturalment, ella mateixa no té res, però pot presentar-se com el quilòmetre zero d'una xarxa radial de rutes arqueològiques, gastronòmiques, musicals... Internament, gaudeix de tots els ingredients que fan interessant un centre d'atracció turística: aigua, vela, pesca, avionetes, paracaigudisme, bicicletes, cavalls, oci diürn -botigues- i oci nocturn -discoteques, bars. Empuriabravar-se, doncs, pot esdevenir sinònim de plaer i de vida lúdica, amb l'al·licient de recrear-s'hi tot l'any.

Ara, a ningú no escapa que conviuen moltes realitats, a la marina de Castelló, i moltes conviden, més aviat, a *desempuriabravar-se*. Si, tal com mena la campanya, ens hi apropem una mica més, també veurem carrers i canals que fan pena, un niu de bars que fan pudor de droga dura, festivals de proxenetes i prostitutes obligades, blanqueig de diners i ex-nazis panxacontents. Veurem una circulació urbana que és un perill, edificis que justifiquen la goma-2. Navegarem al costat de domingueros fora-borda i veurem i tastarem el gust de la xenofòbia a la pròpia pell entrant a locals on no t'entenen si goses parlar l'idioma de la terra... Empuriabravar-se pot ser magnífic, però els responsables municipals no poden pretendre fer canviar el xip dels vicis adquirits sense abans passar la fregona.

Francesc Cruanyes
fcruanyes@lletranet.com